

[Villemoes.]

alvorlig Drøftelse, men jeg maa sige, at indtil nærværende Tidspunkt har der ikke for mig foreligget Ting, der giver Baggrund for at antage, at et alvorligt Savn vil blive afhjulpet, dersom dette Lovforslag bliver vedtaget. Det er jo forbundet med nogen Udgift for Staten, men det drejer sig dog ikke om store Beløb. Jeg skal for mit Vedkommende være villig til — og det samme gælder mit Parti — i et Udvalg at se paa Lovforslaget, og dersom man hurtigt . . .

Formanden: Tilhørerne maa ikke forstyrre Forhandlingerne.

Villemoes: . . . dersom man hurtigt kommer til det Synspunkt, at Lovforslaget bør fremmes eller Forhandlingen i hvert Fald bringes til Afslutning i det høje Lands-ting, skal jeg tilsige min og mit Partis Medvirken dertil. Jeg vil ved Forhandlingens Slutning foreslaa Lovforslaget henvist til Udvalgsbehandling.

Carl F. Madsen: Den foreliggende Sag har, som allerede bemærket, flere Gange været til Behandling i dette høje Ting, men, som det vil erindres, har den stadig mødt Modstand hos to Partier, nemlig Det konservative Folkeparti og Venstre. Denne Modstand har jeg nu aldrig rigtig kunnet forstaa. Det maa nemlig erindres, at Konventionen om Forhyring i sin Tid blev enstemmigt vedtaget af en Arbejds-konference i Genua. I denne Konference, som afholdtes i Juni 1920, deltog 26 Stater med et stort Antal Repræsentanter dels for Regeringerne, dels for Arbejdsgivere og Arbejderorganisationer. Paa Konferencens Dagsorden stod Spørgsmaalet om Forhyring af Søfolk, og naar dette Spørgsmaal var sat paa Dagsordenen, var Grunden den, at Forhyringen i mange Havne hidtil var foregaaet gennem private Forretninger, der ofte havde taget endog meget betydelige Gebyrer for Anvisningen. Man var enig om, at hverken Rederier eller Søfolk kunde være tjent med en saadan Ordning. Dertil kom, at disse Forretninger, hvad der ogsaa er kendt, navnlig blandt Søens Folk, var af en meget tvivlsom Karakter. For muligt at komme dette Uvæsen til Livs enedes den nævnte Konference om et Forslag til Konvention om Forhyring. Dette Forslag gaar ud paa, at Forhyring ikke af nogen Person, Selskab eller Anstalt maa gøres til Genstand for Forretning, der drives for Vindings Skyld. Konventionen indeholder desuden en Række andre Bestemmelser,

som tager Sigte paa at beskytte Sømanden, naar han søger Hyre.

Det er denne Konvention, som er lagt til Grund for det foreliggende Forslag til Lov om Forhyring og Mønstring af Skibsmandskab. Naar Regeringen har fremsat dette Forslag, er det for at bringe den gældende Lov om Forhyringsagenter af 12. April 1892 i Overensstemmelse med Konventionen, saaledes at vi kan blive i Stand til at tiltræde denne. Den nævnte Lov indeholder saa forældede Bestemmelser som f. Eks., at en Agent for at anvise en Sømand Hyre paa et Skib kan beregne sig 7 pCt. af en Maanedes Hyre, hvoraf Halvdelen skal erlægges af Sømanden og Halvdelen af Skibet. Denne Bestemmelse er i aabenbar Strid med Konventionen, der foreskriver, at al Anvisning skal være gratis.

Forslaget har, som sagt, mange Gange været til Behandling her i Tinget, men, som jeg allerede har nævnt, har det ikke været muligt at faa Venstre og Det konservative Folkeparti til at tiltræde det. Dette forekommer mig saa meget mærkeligere, som Forslaget ikke møder Modstand hos de interesserede Parter, Rederne og Søfolkene. Dansk Dampskibsrederiforening har saaledes, da Sagen tidligere var til Behandling her i det høje Ting, paa given Foranledning udtalt, at den anser Forhyringen under de Forhold, hvorunder den for Tiden foregaar, for utidssvarende, og at den gerne ser en Ændring som den foreslaaede, og Søfolkene har ogsaa udtalt sig til Gunst for Forslaget. En Række Stater, som er tilsluttet Folkeforbundet, har for længst ratificeret Konventionen, deriblandt vore Nabolande Sverige og Norge samt Finland.

Naar Sagen ligger saaledes, kan det ikke undre, at jeg maa udtale min Forbav- selse over den Modstand, Forslaget hidtil har mødt hos de to Partier, men jeg vil haabe, at man nu, da der er gaaet et Par Aar, siden vi sidst beskæftigede os med Sagen, er kommet paa bedre Tanker, saa at vi kan enes om at ophøje det forelig- gende Lovforslag til Lov.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Behandling.

Hendriksen: Det er i Sandhed en gammel Kending, vi her staar over for. Forslag til Lov om Forhyring og Mønstring af Skibsmandskab blev første Gang fremsat i det andet høje Ting i December Maaned 1925 og sidste Gang i dette høje Ting i Februar Maaned 1933. Ved begge disse Lejligheder havde jeg den Ære at tale paa